

שפת אמת על התורה

עש"ק פ' בהר-בחוקות, תשפ"ג

For sponsorship and dedication opportunities, visit yukolleLA.com/donate

1. פרשת בהר (פרק כ"ה)

(א) וידבר יקוק אל משה בהר סיני לאמר: (ב) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליקוק:

רש"י (שם) – צהר סיני - מה ענין שמיטה אל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללית ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כלליתיהן ודקדוקיהן מסיני, כך שנויה צמורה כהנים. ונראה לי שכך פירושה לפי שלא מנינו שמיטת קרקעות שנשנית צערצות מואז צמסנה תורה, למדנו שכללותיה ופרטותיה כולן נאמרו מסיני, וצא הכתוב ולמד כאן על כל דבור שנדבר למשה שמסיני היו כולם כלליתיהן ודקדוקיהן, וחזרו ונשנו צערצות מואז:

פרשת בהר (פרק כ"ה)

(יד) וכי תמכרו ומכרו לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונו איש את אחיו: (טו) במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך במספר שני תבואת ימכר לך:

שפת אמת ויקרא פרשת בהר שנה תרלח

ענין סמיכת פ' אונאה לשמיטה. הגם דכ' מעט השנים תמעיט כו' עכ"ז עיקר אונאה אינו דוקא בענין שמיטין. אבל באמת עיקר אל תונו הוא כדי להיות בנ"י באחדות כמ"ש חז"ל שאונאת דברים ג"כ בכלל. והנה מצות השמיטה אינה מצוה פרטית אבל כפי האחדות שיש בבנ"י יכולין לקיים זאת המצוה. כמ"ש בזמן שכל יושבי עלי' כו'. וכמו בשבת מתיחדין בו ברזא דאחד ע"י השבת. ושמיטה תלוי' בבנ"י ובקידוש ב"ד. לכן ע"י האחדות באין לשביתת שמיטה. אבל שבת קבוע וקיימא מביא האחדות מעצמו. ולכן חרב המקדש ע"י שנאת חנם וע"י ביטול שמיטין ויובלות כי הכל ענין אחד כנ"ל:

שפת אמת ויקרא פרשת בהר שנה תרמא

ופרשה זו מכוונת לזה כי מצות השמיטה הוא לבוא אל האחדות. לפי הפשוט שיד עשירים ועניים שוה בשמיטה. ולבד זה עיקר המנינים שבתורה שמיטין ויובלות הם בחי' האחדות. שהספירה והמנין מאחד המספר. וכן ספירת העומר שהיא הקדמה לקבלת התורה... וזה סמיכת שמיטה להר סיני שע"י בחי' האחדות מתעורר כח קבלת התורה לבנ"י והתורה מיוחדת לבנ"י והיא עץ החיים ממש...

2. שפת אמת ויקרא פרשת בהר שנה תרלט

מצות שמיטה ושביתה הארץ שבת לה'. ובפ' בחקותי אז תרצה הארץ כו' שבתותי'. כי השמיטה להראות כי הכל מאתו ית' וכשבנ"י מבררין זאת ברצונם חל ע"ז ש"ש. וח"ו כשביטלו שמיטה הוכרח הבורא ית' להראות בכחו כי הכל שלו ונגרשנו מארצנו. אבל לא כי שבת לה' רק בקיום השמיטה ברצון בני' כנ"ל:

כלי יקר פרשת בהר

ולפי זה דין הוא שיתחייבו גלות בעוון השמיטה... שעל ידי זה יאמינו כי כולם אינן רק אריסים בקרקע והקב"ה בעל השדה ובדבר זה הארץ חפצה שיהיה הקדוש ברוך הוא בעצמו בעלה ואדונה כי לו יתברך הארץ. ובביטול השמיטות שיחזיקו המה כבעלים בארץ ראוי הוא שתקפיד הארץ על זה לכך נאמר אז תרצה הארץ את שבתותיה.

שפת אמת על התורה

עש"ק פ' בהר-בחוקות, תשפ"ג

For sponsorship and dedication opportunities, visit yukollelLA.com/donate

שפת אמת ויקרא פרשת בהר שנה תרמא

בפסוק וכי ימוך כו' והחזקת בו כו' וחי אחיך עמך. ובמד' רש וא"ת נפגשו כו' מאיר עיני שניהם ה'. זה הענין נוהג הן בעשיר הן בחכם... וכיון שימוך אחיך ומטה ידו עמך בוודאי נמצא העזר אצלך... וכן בתוכחות כתי' הוכח תוכיח כו' ולא תשא עליו חטא. פי' שאם מונע מלהוכיח יש לו חלק בהחטא שכיון שרואה ויכול להוכיח באמת צריך חבירו לתוכחה שלו והוא מונע הטוב מבעליו שעזר חבירו הוא אצלו. שכך ברא הש"י שיהיה לזה סיוע מזה וזה לזה יצטרכו כדי שיבינו כולם כי הכל מהש"י. ולא יהיה כל השלימות אצל א'. ולכן איזה חכם הלומד מכל אדם שיש אצל כ"א דבר מיוחד יותר מלאחרים מטעם הנ"ל:

R. Mayer Twersky שליט"א, Holiness and Individuality (TorahWeb.org)

"*V'anshei kodesh tihyun li - men and women of holiness shall you be to Me*" (Shemos 22: 30)

"*Ki am kadosh ato l'Hashem elokecha - for you are a holy people to Hashem, your God*" (Devarim 14: 2)

My father, *ztk"l*, commented that an important perspective emerges from juxtaposing the two verse cited above. A Jew is inherently *kadosh* (holy) and is challenged to realize and actualize his *kedusha* (holiness) in two respects - as a member of the Jewish people (*am kadosh*) and as an individual (*anshei kodesh*). The collective, national aspect of *kedusha* does not blur the individualistic aspect.

... Nevertheless, since "*k'sheim shepartsufeiheim shonim, kach dei'oseiheim shonos* – just as people's appearances differ, so too their spiritual temperaments differ" our individuality should be reflected within our *avodas Hashem*. The precise mix and blend of Torah, *avodah* (prayer) and *gemilus chasadim* (acts of kindness) will reflect the individuality of one's *neshama*. Even within Torah or *gemilus chasadim*, for example, one's individuality will be discernable. One *talmid chacham* will make his mark as a *baal machashava* (philosopher), yet another as a *baal halacha*, etc. Similarly within the realm of *gemilus chasadim*. One person may find himself/herself especially suited to *shadchanus* (matchmaking), another to helping poor people, etc.

The beauty and strength of the Jewish people as an *am kadosh* issues in no small measure from the individuality of its *nshei kodesh*.

3. שפת אמת ויקרא פרשת בחקותי שנה תרמט

תלכו פרש"י מת"כ להיות עמלים בתורה. זהו נק' עמל בתורה להלוך בחקיו ית' לכן אפילו אינו מבין מ"מ מייגע עצמו בתורה שחביב בעיניו להגות במאמרו יתברך אפילו שאינו זוכה להשיג הטעם. כי התורה נעלמה מעיני כל חי והאדם צריך לעסוק בתורה אחר הידיעה שא"א להשיג אי' מני אלף שבה. ואז יש לו חלק בשורש התורה. לכן כתב המהר"ל שמברכין לעסוק בדברי תורה הגם שא"י להשיג מ"מ עוסק הוא בתורה. וכ"ה תמיד בזוה"ק לאשתדל באורייתא. ובגמ' נדרים ולא הלכו בה שלא בירכו בתורה תחלה. פי' פשיטא אחר שזוכין לטעום טעמי תורה. מי פתי לא יתמלא שמחה וחדוה לברכו ית'. אך העיקר בתחילה קודם שמשיג רק מתאוה להגות בדברי קודש דברי אלהים חיים.

שפת אמת ויקרא פרשת בחקותי שנה תרנב

וז"ש בחקותי תלכו להיות עמלים בתורה. והליכה היא בשכל ודעת רק שיהי' תכלית כל השכל לבטל עצמו לחוקות ה'. כמ"ש במ"א פי' הפסוק בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה ואחז"ל משעמל בה נק' תורתו. אעפ"כ בתורת ה' חפצו דייקא שהגם שיש לו הרבה חכמה ודעת ובתורתו יהגה יומם ומ"מ עיקר חפצו בתורת ה' כי תורת ה' אין לה חקר וצריך האדם לייגע בתורה למצוא רצונו ית' ולבטל שכל עצמו כי חכמת מה לו: